

Номінація вірші українською мовою:

I місце – Бондаренко Богдана (Київський національний лінгвістичний університет)

САМОТНІ ЛЮДИ

Бондаренко Богдана Русланівна

Самотні люди встають на світанку.
Вранішнє сонце цілує їм очі.
Вони стоять самотньо на ганку
І згадують теплі обійми поночі.
Самотні люди живуть собі тихо.
Заварюють чай і йдуть на роботу.
Не поспішаючи. Та як на лихо,
Навколо снує забагато народу.
Самотні люди не лякаються холоду -
Холод давно вже живе із ними.
Вони таку штуку знають змолоду:
Як хочеш тепла - пий чай з малини.
Самотні люди дихають вільно,
Задихаючись ввечері сльозами пекучими,
Читають листи, так чітко й роздільно
І спогади палять в каміні тріскучому.
Здавалося б, щастя у тій самотності,
Коли не хвилює тебе зайва драма.
Не вийдеш так легко за межі пристойності
(Життя ж бо доволі примхлива дама...)
Чому ж нещасливі? Чого ще шукають?
Чому черговому радіють ранку?
Щасливі люди удвох засинають.
Самотні люди чекають світанку.

II місце – Сергієнко Поліна (Київський національний лінгвістичний університет)

війна — не місце смерті.

смерть — місце війни.

тут сонце безсоромно яскраве і небо цинічно ясне,
як то було над голгофою, коли розпинали ісуса.

(не прощай же їм, отче, адже відають вони, що чинять).

смерть — всесвітній ефір.

вона в твоєму сухпайку, в твоїй обоймі, в рукаві твого однострою.

вона сльотою ляга на всіяне вирвами поле і дивиться на тебе із сусіднього окопа.

вона карбує своє ім'я на твоєму жетоні.

війна — конклав смерті.

смерть — сірий кардинал війни.

вона в твоїй розгрузці, в хрусті гілок під твоїми чоботями і в твоїй нагрудній кишені поруч із фото коханої жінки.

смерть звучить як снаряд, як затишшя перед боєм і напружено-надривне "зродились ми великої години".

вона дивиться на тебе з твоєї агонії і забирає з твоїх закоцюблих пальців автомат.

а під цинічним сонцем тихо плине кача.

обережно, двері зачиняються. наступна зупинка — вальгалла.

— ps.

III місце – Мураль Аліна (Новошинська гімназія Вигодської селищної ради)

Дилема

В сльозах ти знову дивишся в вікно

Надворі дощ, з тобою плаче небо.
Здається, що життя немов кіно
Й на «happy end» надіятись не треба.

Закрили небо темні-темні хмари.
Гроза бушує, блискавки кидає.
А в голові думки – мов ті удари.
Невже про тебе щастя не згадає?

Невже життя – вузький тернистий шлях?
Невже не можна, ідучи, не впасти?
Я бачу відчай у твоїх очах.
Не треба сліз, бо розпач – згубна пастка.

Мов злива, виливаються нещастя,
І річка спокою виходить з берегів.
За хмарами сховалось сонце щастя.
Знов день тебе невдачею зустрів.

Мов блискавки, у тебе б'ють проблеми
І серце в грудях коле та болить.
Перед тобою непроста дилема:
Іти вперед чи руки опустить?

Людей успішних прикладів чимало.
Як глянеш, то здається, що все марно.
Але чи знаєш, як у них бувало?
Насмішки, вирокі «бездарність»...

Зусилля – промах, ще одна невдача...
Падіння, сльози і бажання здатись.

І знову спроба та провалена задача.

Питання: а навіщо намагатись?

Зневіра й відчай обрізали крила,
Та навіть попри це вони не здались.
Бо пам'ятали, що насправді все можливо,
Тому і раз за разом намагались.

Тож глянь, там, за вікном, ясніше стало!
І буря помаленьку вже вщухає.
Хоч, щоб зігрітись, променів замало,
Але надія уже вкотре воскресає.

І хай незгоди зараз б'ють, як град,
Смішки зі всіх сторін гуркочуть,
Та змовкнуть ті, й залишаться позад,
Що зараз тішаться і голосно регочуть.

Вперед іди, назад не оглядайся.
Те, що було, уже не повернеш.
Коли захочеш плакати – усміхайся,
Бо пройде дощ, і щастя ти знайдеш.

Номінація художні переклади з англійської мови:

І місце – Івасіків Вікторія (Київський національний університет імені Тараса Шевченка).

ЗЕЛЕНА РІЧКА

Автор: Дональд Дейві

Зелен шовк, чи то синій шанжан

Зеленим вилискує скраю,
Мріє у річці блакить,
Шкода. На мій би талан
Барв осок й очеретів розмаю
Виднівсь у потоці щомить.

Там заграва подій, неспокóїв,
Звитяг, рясні перекрóї
Погоди, її примхи ясні.
Та здобуток майстерності тої
Плід нескінченних повторів
Днин, що зав'язли в імлі.

Застигне нехай вона в позі,
Незворушно. Настанови пита
Не у небес, а в землі.
Безупинній метаморфозі
Дайте вічне життя,
Хай не буде кінця цій красі.

Та видніється там, вдалині,
Як стрічка ця бовванить,
Зачудовує взір мій, вражає.
Повсякчас він голосить собі:
Повз ця вода струменить!
Приплива, та тікає!

І місце – Ніколюк Ольга (Київський національний університет імені
Тараса Шевченка).

Зелена річка

Дональд Дейві
Переклад Ольги Ніколюк

Шовку зелень, а може, блакить?
На поверхні кольори всі змішались.

Річка відбива небеса.
Шкода, я б хотів хоч на мить,
Щоб зеленими води здавались,
Мов осок прибережних коса.

У річці живе погода:
Примхи її та тривога,
Загрози мінливих днів.
Та знання ці приходять згодом,
Після того як взяла знемога,
Від того як світ посірів.

Тож до землі хай прагне —
Не до неба. Хай зміни омине
Знайшовши власну суть.
Це діло вічне,
Втім хай таким і буде:
За результат завжди значніша путь.

Вдивляючись в смугу тремтливу,
Десь там, удалечині,
Я власним очам не йму віри
Й сную лише думку важливу:
Води у річці живі!
Були тут, та збігти зуміли.

II місце – Щербак Дарина (Сумський Державний Університет)
Дональд Дейві

Зелена річка

Зеленим шовком смарагду
Крізь тернисті гаї
Небесне світло прямує позаду,
Охоплюючи річки й ручаї.
І сила того водоспаду
Дме навіть на цвіт осоки.

І зміни в природі зобразить,
Що рухають світом взнаки,
Добавить туманної млості
Й таємницю в глибині лісів.
І це після довгого часу,
Що тягнеться звідусіль.

Крізь шлях тернистий
Прямує воно до землі,
Проходячи зміну вогнисту,
Крокуючи вверх, догори.
Красою своєю у серці
Освітлює небо вгорі.

Почувши трепіт довкола
Питання одне постає:
«Чи можна побачити світло
У полі крізь килими трав?»
А в річці в той час все вирує
І сонця там промінь заграв.

II місце – Друзд Влада (Київський національний університет імені Тараса Шевченка)

ЗЕЛЕНА РІЧКА

Переливами шовку синіє,
Зеленіє у берегів
Полиск неба у річки люстрі.
Жаль та й жаль! Але серце все мріє,
Щоб смарагд осоки й комишів
В річку втягся й полинув назустріч.

Все відбилось у річці: і зміни,
Чорні хмари, і зливи, і миті,
Як вступає стихія в права.
Але вчиться гладінь швидкоплинно:
Не зважає на менти блакиті,
Якщо небо – сумне, як жорства.

Але річці не треба спішити.
Барви хай перехопить у трав,
Не у неба. Незмінно мінлива
Хай залишиться завжди у світі,
Бо такої краси я не знав.
Будь тривкою – хай станеться диво.

Та як бачу, що десь вдалині
Плесо річки взялось ряботинням,
Не йму віри я хвилям тремтливим.
Підсвідомість гукає мені:
"Упливає вода щохвилини.
Це припливи її та відпливи!"

III місце – Мариниченко Олександра (Київський національний університет імені Тараса Шевченка)

Смарагдова ріка

Дональд Деві

Зелений шовк, чи то шанжану голубінь

Лишень ізкраю зелень бавиться:

Ріка дзеркалить небо.

А шкода. Осоки прибережної відтінь

Їй був би набагато більше до лиця.

Чи той рум'янець очерету стебел.

Відображає грози, й хмаровиння просвіт:

Всі виверти підвладні чарівниці цій

Тієї непостійної погоди.

Бо ж є у неї досвід

Численних репетицій;

Такої сірої, безликої негоди.

Нехай би зацвіла суцвіттям барвів

Відкинувши тьмяную фарбу. Нехай

Малює землю, а не небокрай.

Одвічних змін архів:

Чудесний гай.

Щоб та краса перелилася через край.

Палахкотить нестримне мерехтіння

Там, вдалині, й геть мову відбира.

І мимоволі заворожено слідкуєш

За тим одвічним леготінням

І як поволі струменить вода
Тече собі вперед, вирує.

III місце – Парибка Світлана (Черкаський національний університет
імені Богдана Хмельницького)

Дональд Дейві

Зелена ріка

Полотно зеленого шовку чи шанжану, блакить,
Що зелень по краях стрічає,
І відображення у річці неба – ех, ця мить!
Перетворити б колір, що в ній грає,
На зелень трав, що вічно тут пашисть,
А річка мчить і бачить, як усе буяє.

Ріка є дзеркалом і подвигів, й негод,
Різноманітних битв, яскравих змін,
Які несе погода в хвилях вод,
Та річка вчиться в низці перемін.
На допомогу їй приходить цикл пригод
Із сірих хмар і мокрих стін.

Дозволь ріці єдине місце обирати
Спокійне. В школу мчати
Земну, а не в небо літати.
Це перетворення вічне,
Бо річка вміє гарно чарувати.
Дозволь красу її довічно зберігати.

Але як бачу стрічку річки, що тремтить,

Дрижить десь там удалині,
Невіра й подив в серці струменить.
В собі волає вічне: «Ні!
Ріка біжить, і мимо вона мчить!
Вода приходить і втікає, наче в сні!»

Номінація художні переклади з німецької мови:

І місце – Ведмидера Карина (Сумський державний університет)
БРАТЕРСТВО

Переклала: Ведмидера Карина

Межи люди прядемо ми нитку зв'язку
Із завитку дружби й довіри в мотку.
Тоненька й тендітна спочатку вона,
А з турботою й досвідом стане міцна.

Перша криза в братерстві, ми звісно не раді,
Питаються люди: ми дружим насправді?
Щасливчик, хто тест цей пройшов на «відмінно»,
Оскільки в житті мати друзів – безцінно.

Із трепотом дарять нам друзі серця,
Жадають тебе, не твого гаманця.
Чесно й відверто вам висловлять думку
Пристань уділять вам задля рятунку.

Станьте ближчим до друга, йому довіряйте,
Братерство – частина життя, так і знайте!
Байдужа вам з другом всіляка знегода,
Із ним – в душі сонце, без нього – негода.

II місце – Тімченко Дарина (Сумський державний університет)
ДРУЖБА

Даніель Бергеманн

Зв'язок між людьми то не магія - сила,
Фундаментом близькості виступає довіра.
Крихка на початку - тонесенька нитка
Та досвід й турбота скріплюють швидко.

Перші проблеми, криза, сварки...
Насправді міцна є дружба тоді?
Якщо вона встоїть - то вам пощастило.
Бо друзі у світі - це справді важливо.

Друзі - це скарб найдорожчий у світі.
Вони поруч з тобою і можуть зігріти.
Думку важливу завжди підкажуть,
Це місто притулку - де всі з нас є справжні.

Будь більше відкритим і з дарунком довіри
Дружба в житті це є втілення мрії
З друзями поруч - ладно й спокійно
Дай зрозуміти, що з тобою надійно

III місце – Коваль Глафіра (Сумський державний університет)

ДРУЖБА
Деніел Бергеманн

Добровільний зв'язок між людьми виника
Ледь помітний, неначе то нитка тонка.
Це довіра і близькість, хоча ще тендітна,

Та з турботою й досвідом стане помітна.

Перша криза — це сумнів і випробування,
Ніби тест слова «дружба», що стане єднанням.
Якщо пройде цей тест, то вважай пощастило,
Друзів мати надійних занадто важливо.

Друзі — справжня у цілому світі опора,
Без грошей і подяк, а стоятимуть поряд.
Скажуть чесно геть все, те що думають, знають,
Прихищають як треба й плече підставляють.

Тож знайомтесь, несіть дорогі почуття.
Дружба — цінність велика людського життя.
Якщо друзі в вас є, вам не страшно нічого,
Бережіть їх і буде легкою дорога.

Номінація вірші англійською/німецькою мовами:

І місце – Кривошапова Софія (Херсонський державний університет)

«Supernova»

A thousand souls are shackled by space,
It hurts and torments like human dispraise,
Eternally burning, all silent and lifeless,
Looking at people, who think they are priceless,
Human watches star death, admiring,
And some poet will find this inspiring,
When moon disappear, they always forgot,
How star dissolved in cosmos, crying a lot,
Only burning out, it becomes exclusive,
Sense of attention such sadly illusive,
It's foolish to think of yourself as the only one,
Universe do not care about what you have done,
Optimism and idiocy whisper in human ear:
«Your existence is eternal, dreams are so real»
They cast their sins on someone else,
Inventing the Devil, Inventing expels,
Starlight becomes brighter every moment,

Even when it hurts a lot, if it is a torment,
In the midst of this infinity of the universe,
It will devour you in eternity with curse,
When a star dies, it's separation of lovers,
There are not even graves and fake flowers,
Death and life - blackness of the cosmos,
Beauty ahead, cold and void just follows,
Everything around is scattering of stars,
Explodes like Supernova, cold as Mars,
Sobbing and yelling, person wants to be loved,
Not even suspecting that will soon explode.

II місце – Коваль Анастасія (Черкаський національний університет
імені Богдана Хмельницького)

A tear one, then tear two.
A liar one, then beggar too.
A hopeful truth, but no respect.
Another myth and no regret.

Big smile, huge eyes, just like sapphire,
French braid plaited near campfire.
You weaved there a twig of lavender,
But suddenly there struck a thunder.

The fire spreads like gossip - just sec (second).
Everything's blackening, coaling – minute.
Nothing is left - less than an hour.
Back to the normal - we need to empower.

The nature restores without human people,
We can just help else it's not equal.
But is it about a thunder itself?
Yep, but more about "myself".

A thunder strucks my heart. Pain.
The fire burns my lungs. Despire.
The coals do hurt me. Soul destroyed!
Nothing appears. A nightmare prepared!

My inner is not able to recover,
Even when crying in bed for an hour,
Even when choco there's in a bedside,
Thousand times listened to "Darkside".

3 days later.. Already woke up.
I like being alone, at least for a while
Thinking I'm calm is a progress.
The best weapon for me is...

III місце – Раткіна Поліна (Запорізький Національний Університет)

With(-out) you

The first day without you
Still trying to change your point of view
Just spend with me at least one night
It will remind me how sun can shine

My peanut butter and your tears
It seems to me, that I have no fears

Underneath the moon's soft glow
Our memories in shadow grow

In the silense of the midnight air
Our love, a flame beyond compare
Stars witness our secrets untold
In the universe, our story unfolds

Through the chapters of the night
Our love's symphony takes high
A timeless melody, soft and clear
Whispers of bud in the atmosphere

Moonlight dances on fantasies we weave
A tapestry of moments, hearts believe
Peanut butter, a taste of our delight
Mixed with tears, an emotional flight

Through the echoes of your laughter
Chasing dreams, we are boundafter
Peanut butter and sweet tears blend
A tale of love, that has no happy end